

MOS

ODPIS

XVII AmE 188/07

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 stycznia 2008r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie

Przewodniczący – Sędzia S.O. Witold Rękosiewicz

Protokolant: aplikant radcowski Vanina Prokop

po rozpoznaniu w dniu 24 stycznia 2008r. w Warszawie

sprawy z powództwa Jerzego B F H „C ”

Jerzy B z/s w J - G

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania

od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki

z dnia 17 sierpnia 2007 r., znak DPE-451-96(3)2007/9631/JP

Oddala odwołanie

SSO Witold Rękosiewicz

Za zgodność z oryginałem
Sekretarz

Uzasadnienie

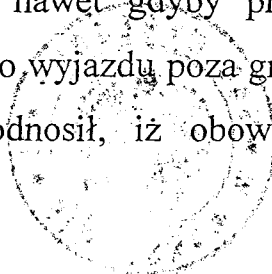
Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 17 sierpnia 2007 r., znak DPE-451-96(3)2007/9631/JP, po przeprowadzeniu z urzędu postępowania administracyjnego, orzekł iż przedsiębiorca – F. H. C Jerzy B z siedzibą w J – G (powód) naruszył art. 30 ust. 2 ustawy o biokomponentach i biopaliwach (Dz. U. z 2006 r., Nr 169, poz. 1199 ze zm.) i w związku z tym nałożył na niego karę pieniężną w wysokości 5.000,00 zł (pięć tysięcy złotych).

Swoją decyzję Prezes Urzędu Regulacji Energetyki oparł na ustaleniu, iż powód nie wykonał, określonego w art. 30 ust. 2 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (dalej: ustawy), obowiązku przekazania w terminie do 45 dni po zakończeniu I kwartału 2007 r. Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki sprawozdania za I kwartał 2007 r.

Wobec powyższego na podstawie art. 33 ust. 1 pkt 8 ustawy nałóżł na powoda karę pieniężną w wysokości określonej w granicach ustawowych, uwzględniając zasady jej ustalenia zawarte w art. 33 ust. 9 pkt 3 i art. 33 ust. 2 ustawy.

W złożonym odwołaniu powód zarzucił zaskarżonej decyzji błąd w ustaleniach faktycznych, pominięcie i nie wyjaśnienie okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, a także nie uwzględnienie braku zawinienia i możliwości finansowych powoda przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej. Na tej podstawie wniósł o uchylenie w całości zaskarżonej decyzji i orzeczenie co do istoty sprawy, ewentualnie o jej zmianę w całości poprzez obniżenie kary pieniężnej.

Powód w odwołaniu wyjaśniał, iż nie złożył sprawozdania kwartalnego, gdyż interpretując przepisy ustawy uznał, że nie został nałożony na niego obowiązek w tym zakresie. Poza tym wskazywał, iż nawet gdyby przyjąć, że taki obowiązek posiadał to z powodu długotrwałego wyjazdu poza granice kraju nie miał możliwości jego złożenia. Powód podnosił, iż obowiązek złożenia

sprawozdania kwartalnego nie dotyczył go z uwagi na brak łącznego spełnienia przesłanek z art. 2 ust. 1 pkt 20a ustawy, gdyż nie wykonuje on działalności w zakresie wytwarzania, magazynowania, importu lub nabycia wewnątrzwspólnotowego paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych i wprowadzania ich do obrotu. Ponadto powód stwierdził, iż pozwany nie uwzględnił przy rozpoznawaniu sprawy powoda faktu, iż od początku 2007 r. brak było po stronie powoda jakiegokolwiek obrotu biopaliwami i biokomponentami na rynku paliw ze względu na olbrzymie obciążenia akcyzowe. Zdaniem powoda w/w fakt pozwany winien uwzględnić z urzędu. W odczuciu powoda przy rozpoznawaniu przedmiotowej sprawy naruszona została zasada zaufania, gdyż Prezes URE mimo świadomości, iż od stycznia 2007 r. nie było w obrocie na rynku krajowym biopaliw i biokomponentów egzekwuje przepisy prawa, które de facto nie mają innego celu niż zaspokojenie urzędniczej sprawozdawczości i wykazania się „pustą” statystyką. W opinii powoda Prezes URE wydając decyzję o ukaraniu go karą pieniężną naruszył dyspozycję art. 8 kpa, tj. zasadę pogłębiania świadomości i kultury prawnej obywateli, która nakłada na organy administracji obowiązek, aby wszelkie niejasności czy też wątpliwości dotyczące stanu faktycznego nie były rozstrzygane na niekorzyść strony. Ponadto zdaniem powoda pozwany nie wywiązał się należycie z obowiązku wynikającego z zasady prawdy obiektywnej, a mianowicie dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy. Co więcej według powoda pozwany nie uwzględnił przy wymierzaniu kary okoliczności działania powoda bez własnej winy. W jego (powoda) ocenie kwestia uznania czy działanie jest zawinione czy też nie ma istotne znaczenie w zakresie ustalenia odpowiedzialności oraz wysokości kary pieniężnej.

Pozwany wniósł o oddalenie odwołania podtrzymując stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji. Podkreślił, iż na powodzie jako producencie w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 20 w/w ustawy ciążył obowiązek przekazywania Prezesowi URE w terminie do 45 dni po zakończeniu kwartału sprawozdań

kwartalnych sporządzonych na podstawie faktur VAT lub innych dokumentów, zawierających informacje dotyczące ilości i rodzajów:

- wytworzonych paliw ciekłych i biopaliw ciekłych,
- wprowadzonych do obrotu paliw ciekłych i biopaliw ciekłych, z określeniem zawartości biokomponentów w tych paliwach,
- biopaliw ciekłych przeznaczonych do zastosowania w wybranych flotach, o których mowa w ustawie z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz. U. z 2006 r., Nr 169, poz. 1200),
- biopaliw ciekłych zużytych na potrzeby własne,

oraz zawierających informacje dotyczące kosztów wytworzenia poszczególnych rodzajów paliw ciekłych i biopaliw ciekłych, z wyszczególnieniem zagregowanych kosztów:

- zakupu biokomponentów,
- zakupu surowców innych niż biokomponenty, użytych do wytworzenia poszczególnych rodzajów paliw ciekłych i biopaliw ciekłych,
- przerobu surowców użytych do wytworzenia poszczególnych rodzajów paliw ciekłych i biopaliw ciekłych,
- kosztów pozostałych.

Zarzuty odwołania pozwany uznał za nie zasługujące na uwzględnienie. Wyjaśnił, że w sytuacji, w której Prezes URE nie pozyskuje od przedsiębiorcy zobowiązanego do przedstawienia sprawozdań kwartalnych w terminie określonym w art. 30 ust. 2 ustawy, jakichkolwiek informacji wskazujących, że przedsiębiorca ten nie prowadzi działalności gospodarczej w danym kwartale, nie może przyjąć na zasadzie domniemania, iż brak aktywności sprawozdawczej jest równoznaczny z brakiem wykonywania działalności gospodarczej.

Pozwany podkreślił, że przedmiotowe sprawozdanie stanowi podstawę dla sporządzenia przez Prezesa URE zbiorczego raportu kwartalnego, przekazywanego następnie ministrom właściwym do spraw: finansów

publicznych, gospodarki, rynków rolnych oraz środowiska, co oznacza, że nie przekazanie przez powoda sprawozdania miało negatywny wpływ na realizację przez Prezesa URE obowiązku wynikającego z art. 30 ust. 4 ustawy, poprzez wywołanie zagrożenia dla rzetelności i kompletności tego raportu.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i zważył co następuje.

Powód posiadał koncesję na wytwarzanie paliw ciekłych udzieloną decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 31 sierpnia 2000 r., znak: WPC/54/9631/W/1/2/2000/VK. Pismem z dnia 26 września 2007 r. powód poinformował Prezesa URE o wykreśleniu z dniem 25 września 2007 r. z ewidencji działalności gospodarczej prowadzonej przez Wójta Gminy J – P prowadzonej przez powoda działalności gospodarczej pod nazwą F H „C ” Jerzy B z siedzibą w J – G . W związku z powyższym udzielona powodowi koncesja na wytwarzanie paliw ciekłych wygasła.

Z powyższego wynika, iż powód do 25 września 2007 r. wykonywał działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania paliw ciekłych i był producentem w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 20a ustawy.

Zgodnie z art. 30 ust. 2 ustawy producenci zobowiązani są do przekazywania Prezesowi URE w terminie do 45 dni po zakończeniu kwartału sprawozdań kwartalnych sporządzonych na podstawie faktur VAT lub innych dokumentów, zawierających informacje dotyczące ilości i rodzajów:

- wytworzonych paliw ciekłych i biopaliw ciekłych,
- wprowadzonych do obrotu paliw ciekłych i biopaliw ciekłych, z określeniem zawartości biokomponentów w tych paliwach,
- biopaliw ciekłych przeznaczonych do zastosowania w wybranych flotach, o których mowa w ustawie z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz. U. z 2006 r., Nr 169, poz. 1200),
- biopaliw ciekłych zużytych na potrzeby własne,

oraz zawierających informacje dotyczące kosztów wytworzenia poszczególnych rodzajów paliw ciekłych i biopaliw ciekłych, z wyszczególnieniem zagregowanych kosztów:

- zakupu biokomponentów,
- zakupu surowców innych niż biokomponenty, użytych do wytworzenia poszczególnych rodzajów paliw ciekłych i biopaliw ciekłych,
- przerobu surowców użytych do wytworzenia poszczególnych rodzajów paliw ciekłych i biopaliw ciekłych,
- kosztów pozostałych.

W świetle powyższego obowiązek przedstawienia sprawozdania za I kwartał 2007 r. spoczywał także na powodzie. Okresowy brak wytwarzania lub wprowadzania do obrotu biopaliw ciekłych z przyczyn ekonomicznych lub organizacyjnych nie zwalnia powoda z obowiązku przekazania sprawozdania za okres sprawozdawczy. W takiej bowiem sytuacji we właściwych polach informacyjnych sprawozdania kwartalnego wykazuje się wartość 0 (zero).

W ocenie Sądu decyzja Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki stwierdzająca naruszenie przez powoda art. 30 ust. 2 ustawy i nakładająca na niego karę pieniężną była trafna. Pozwany decyzję o wymierzeniu kary pieniężnej z tytułu naruszenia obowiązku złożenia w terminie sprawozdania kwartalnego, o którym mowa w art. 30 ust. 2 ustawy, oparł na zebranych w trakcie postępowania administracyjnego materiale dowodowym, zaś powód miał możliwość czynnego uczestnictwa w nim na każdym jego etapie.

W złożonym odwołaniu powód stwierdził, iż Prezes URE przy wydawaniu zaskarżonej decyzji, w szczególności przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej, nie wziął pod uwagę znikomego stopnia szkodliwości czynu, braku zawinienia po stronie powoda oraz jego nienagannej dotychczasowej działalności. Należy zauważyć, iż w myśl art. 33 ust. 1 pkt 8 ustawy, kto nie złożył w terminie sprawozdania kwartalnego, o którym mowa w art. 30 ust. 2 ustawy lub podał w tym sprawozdaniu nieprawdziwe dane, podlega karze pieniężnej, wymierzanej

przez Prezesa URE na podstawie art. 33 ust. 9 pkt 3. Wysokość tej kary, zgodnie z art. 33 ust. 2 ustawy, wynosi 5 000 złotych. Powołany przepis jednoznacznie i w sposób sztywny określa wysokość kary pieniężnej i nie daje Prezesowi URE możliwości jej miarkowania. Sugestia powoda, że Prezes URE przy wymierzaniu tejże kary powinien stosować art. 56 ust. 6 ustawy – Prawo energetyczne jest całkowicie nie trafny. Należy zauważyć, iż brak jest uregulowań prawnych, które nakazywałyby odpowiednie stosowanie przy wymierzaniu kar na podstawie ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych, przepisów ustawy – Prawo energetyczne.

Tym samym Prezes URE obowiązany był do stosowania w tym zakresie przepisów ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie znajdując podstaw do uchylenia zaskarżonej decyzji oddalił odwołanie jako niezasadne – art. 479⁵³ § 1 kpc.

SSO Witold Rękosiewicz

Za zgodność z oryginałem
Sekretarz